

Krisztus nyomdokán

Időpont: 1937. október 7. Bibliaóra

Helyszín: Győr – Diakonissza Ház

Alapige: Ézsaiás 61,1-11.

Ének: Dunántúli Énekeskönyv: 446.

Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy beköszönnék a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást;

Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót;

Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nekik ékességet a hamu helyett, örömmel kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!

És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a pusztá városokat megújítják, és a régi nemzetségek pusztaságait.

És ott állnak az idegenek, és legeltetik juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vincelléreteitek lesznek.

Ti pedig az Úr papjainak hívatottok, Istenünk szolgálóinak nevezettek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek.

Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt öröklenek földükben, örökös örömük lesz.

Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gazsággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velök.

És ismeretes lesz magvok a népek közt, és ivadékaik a népségek között, valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok.

Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.

Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

Ima: Urunk Jézus Krisztus! Drága Megváltónk! Köszönjük Neked, hogy magad mondtad: „...példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (Jn 13,15). Óh, Urunk, milyen messze estünk mi ettől a példától. Ha mi odaállítjuk a mi bűntől terhes, szégyenteljes életünket a te nemes emberi életed mellé, akkor csak szégyenkezéssel kell megállapítanunk: hogy az alma nagyon messze esett a fájától. Ha Te csak ítélő Isten volnál, akkor igazságosan halálra ítélnél bennünket, de Te kegyelmes Megváltó is vagy, Igéd nemcsak ítéletet, de biztatást és ígéretet is jelent számunkra. Óh, jövel hozzánk Megváltó Jézus Krisztusunk! Köszönjük Teneked, hogy nemcsak példája, de Megváltója is vagy mi nekünk, kegyelmedre méltatlan, bűnös tanítványaidnak.

Ámen.

Ézsaiás próféta könyvének 61. fejezete a keresztyén egyház történetében, de minden keresztyén ember számára is rendkívül fontos fejezet. Tudjuk, hogy az Úr Jézus első nyilvános prédikációjának ez volt a textusa. Lukács evangéliumának 4. fejezetében olvassuk a következőket: „Jézus pedig megtérea a Léleknek erejével Galileába: és híre méne neki az egész környéken. És ő taníta azoknak zsinagógaiban, dicsőíttetvén mindenektől. És méne Názáretbe,

ahol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállta olvasni. És adák neki az Ézsaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyitja, ahol ez vala írva: Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdesse, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat, Hogy hirdessek az Úrnak kedves esztendejét.” (14-19. vers). Ugyanis a zsidóknál az volt a szokás, hogy szent tekercset kitüntetésképpen odaadták olvasni. Legtöbbször a szombati istentisztelet alkalmával. Azokat érte ez a tisztesség, akik otthonról hosszabb időre elkerültek és távollétük után ismét hazakerültek. Akkor mikor Jézus is hosszabb távolléte után hazatért Názáretbe és részt vett a szombati istentiszteleten, átnyújtották neki a szent tekercset, Ézsaiás próféta könyvét. Akkor mikor Jézus kinyitotta ezt a könyvet, illetve lehúzta a tekercset, akkor a 61. fejezet első két versét olvasta fel. Ez a két vers tartalmazza Krisztus programját, Jézus maga is annak tekintette.

Ha ezt a 61. fejezetet nézzük, akkor három nagy kérdésre nyerünk benne feleletet, mégpedig:

- 1./ Mi az Úr Jézus Krisztus programja?
- 2./ Milyen erővel akarja programját végrehajtani?
- 3./ Mi érte a jutalom?

Tudjuk nagyon jól, hogy Krisztus azt akarja, hogy követőinek ugyanaz legyen a programja, ami az övé. Tehát egész nyugodtan mondhatjuk, hogy a három kérdés vonatkozik a diakonisszákra is és így hangzik:

- 1./ Mi a diakonissza programja?
- 2./ Milyen erővel akarja a diakonissza programját végrehajtani?
- 3./ Milyen jutalom vár reá?

A diakonissza e három kérdésre kap feleletet ebből a fejezetből.

1. Nézzük először az első kérdést! Mi a Krisztus, illetve a diakonissza munkaprogramja? Mindenekelőtt azt kell megállapítanunk, hogy kétféle, mégpedig a szóval való, illetve beszédből álló munka, a másik, a cselekedetből álló munka. Akkor mikor arról van szó: „... a szegényeknek az evangéliomot hirdessek...”, „...a foglyoknak szabadulást hirdessek...”, „...hirdessek az Úr jókedvének esztendejét...”, ezek mind a beszédben való szolgálatra buzdítanak bennünket. Ellenben akkor mikor: „...a töredelmes szívűeket meggyógyítsam...”, „... szabadon bocsássam a lesujtottakat...”, ezekről beszél, akkor a cselekedetekben való szolgálatra buzdít bennünket. Az az ember, aki az ő életéből ki akarja kapcsolni vagy az egyiket, vagy a másikat, az nem jár a helyes úton, s nem jár Krisztus nyomdokán.

Az az ember, aki azt gondolja, hogy neki elég cselekedetekkel szolgálni az Urat és a beszéddel való szolgálatot egészen ki akarja kapcsolni az életéből, az nem jár a helyes úton, az nem jár a Krisztus által mutatott ösvényen. De fordítva is áll az a kérdés! Ha van olyan keresztyén ember, vagy diakonissza, aki azt gondolja, hogy neki elég csak a beszédben való szolgálatot gyakorolni, neki elég csupán az ígértetés pásztori szolgálatával foglalkozni, az megint ellenkezésbe kerül a bibliával, s magával Krisztussal, aki mind a kettőre buzdít. Ha mi csak az egyik, vagy csak a másik munkaterületen akarunk dolgozni, akkor nem vagyunk igazán az Úr tanítványai, s nem járunk az ő lába nyomán.

De nem is lehet ezt a kettőt egészen elválasztani egymástól. Figyeljük meg, hogy a 61. fejezet is, mikor erről a két szolgálatról beszél, mennyire nem választja el a kettőt egymástól.

A két szolgálat egészen egybefolyik. Mert akkor mikor az egyik mondatban a szeretet szolgálatairól beszél, a másikban már áttér a szóval való szolgálatra, majd ismét a cselekedetekre... és így tovább. „*A szegényeknek örömet mondjak, elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessék a foglyoknak szabadulást...*” Ez a beszéd és cselekedet szolgálatának váltakozása az első versben.

Jézus Krisztus életében is folytonosan váltakozott ez a két szolgálat. Ő beszéddel is szolgált, mikor tanította a sokaságot, buzdította a gutaütöttet: „Bízzál fiam!” Felemelte az elbukott bűnös asszonyt: „A te hited megtartott téged!” Sok példázata, hasonlata, mind szóban való lelkipásztori szolgálatáról beszélnek. De cselekedettel is szolgált: nem csak hirdette a szabadulást, de megoldozta a néma, a vak, a süket, az ördögös és ki tudja még mi minden betegségben szenvedő embereknek kötelégeit. Ha a Krisztus életében, akkor a diakonissza életében is így kell váltakozni e kettős szolgálatnak. Lehet ugyan, hogy vannak diakonisszák, akiknek munkaterületén hol az egyik, hogy pedig a másik kerül túlsúlyba és a kettőnek arányos váltakozása nem lehetséges, ez nem bűn, de amennyire lehet, szolgáljon azzal, amivel talán kevesebbet nyílik alkalma szolgálni.

A beszédben való szolgálatot Ézsaiás könyvének e fejezete alapján három irányban kívánja tőlünk kiépitni az Úr! Ez a három irány a következő:

- 1./ Hirdessük az Isten kegyelmét!
- 2./ Hirdessük az Isten ítéletét!
- 3./ Hirdessük az Isten vigasztalását!

Az Isten kegyelmének hirdetésére való szolgálatra buzdít: „A szegényeknek örömet mondjak!” Az örömondás nem más, mint az evangéliumnak hirdetése. Jézus maga mondja Lukács evangéliumában, azért küldettem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem! Tudjuk, hogy a bibliában kétféle szegényekről van szó. Vannak anyagi és vannak lelki szegények. Mind a kétféle szegényeknek kell az örömet hirdetni. Az örömhirdetés szolgálata különösképpen is diakonissza szolgálat. A diakonisszának rá kell vezetnie a szegényeket arra, hogy meglássák a hozzájuk lehajló, segítő isteni kezet, mely nem akarja, hogy ők örök testi, vagy lelki szegénységben éljenek, hanem fel akarja és fel fogja őket emelni. Tudjuk nagyon jól, hogy ez éppen nem könnyű feladat. A szegények között ma nagyon sokan vannak, - akik éppen az erőteljesebb szociális gondozás hatásaképpen – úgy gondolkoznak, hogy őket, szegényeket kötelességük a jómódúaknak támogatni, s nem hogy köszönettel vennék azt, amit kapnak, de egyre inkább többet és többet várnak és követelnek. Ezért a szegények közötti örömhirdetés nem könnyű, de minden diakonisszának kötelessége. Rá kell mutatnunk arra, hogy az Isten nem igazságtalan akkor, mikor őket szegényül hagyja, nekik is vannak javaik, de azokat is az Isten a gazdagabbaknál tette le, de idejében megkapják! Ha nagyon elcsüggedtek, rá kell mutatnunk arra, hogy Isten bünteti azokat is, akiket szeret, s nincsen élet kereszt nélkül. Ők csak azt látják, hogy sok náluk gazdagabb, látszólag boldogabb ember jár e földön, pedig azoknak is meg van a maguk életének keresztje. És így tovább... De vannak nemcsak ilyen anyagi szegények, hanem lelki szegények is. Ezek nagyon gyengének, szerencsétlennek érzik magukat, s azt gondolják, őket senki nem szereti, s velük senki nem törődik. Ezeknek is kell az örömet hirdetni. Rá kell mutatni arra, hogy aki nem vet szeretetet, az nem is arat szeretetet. S ha senki ember nem is szeretné őket a földön, akkor szeretné őket az Isten, aki az Ő Fiát elküldte erre a földre. És aki tanítványaitól megkívánja, hogy hirdessék az evangéliumot, a váltság örömhírét e földön minden embernek. Legyen minden diakonissza örömhirdető!

A következő, amivel az Isten kegyelmét kell és lehet hirdetnünk, a foglyoknak való szabadulás hirdetése! Tudjuk, hogy kétféle foglyokról beszélhetünk. Vannak foglyok, akik rabláncra fűzve börtönök, fegy- és fogházak mélyén sínylődnek. Vannak foglyok, akik látszólag

szabadon járnak-kelnek, de lélekben meg vannak kötözve a bűn láncáival, tehát mégsem szabadok, hanem foglyok, mégpedig a Sátán foglyai. És ezek számára kell a diakonisszának a szabadulást hirdetni. Tudjuk jól, hogy akkor, mikor Jézus azoknak az embereknek, akik országába bebocsátást kérnek, szemükre veti, hogy milyen cselekedeteket mulasztottak el, akkor azt is a szemükre veti: „... *fogoly voltam és nem látogattatok meg*” (Mt 25,43). Az Úr tehát azt kívánja minden diakonisszától is, hogy hajoljon le a foglyokhoz és hirdesse nekik a szabadulást! Hirdetni kell előttük egy új életnek a lehetőségét. Tegyük előttük világossá, hogy igaz ugyan az, hogy sok bennük a bűn, de ha akarnak, akkor megszabadulhatnak. Lehet, hogy azok a foglyok már egyszer megpróbáltak szabadulni, de úgy érezték, többé nincsen számukra szabadulás, mert az első kísérletük kudarccal végződött. Ezeknek a reménytelen foglyoknak, akik úgy érzik, hogy nincsen számukra szabadulási lehetőség, hirdessük, hogy nem zuhanhatnak olyan mélyre, nem kerülhetnek olyan mélyre, hogy onnan ki ne tudná szabadítani őket az Isten. Hirdesse a diakonissza a foglyoknak a szabadulást!

De a diakonisszának kötelessége nemcsak az Isten kegyelmét, hanem az Isten ítéletét is hirdetni. Erre int bennünket a 2. vers e mondata: „... *hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját*”. Az bizonyos, hogy nekünk kell beszélnünk az embereknek az Isten megbocsátó, nagy kegyelméről, nagy szeretetéről, de ezzel sohasem szabad eltakarnunk az ítélő Isten arcát! Nekünk nincsen jogunk arra, hogy mi csak a kegyelmes Isten arcát mutassuk meg az embereknek, hirdessük azt is, hogy van ítélő Isten is, aki ha kegyelmi időnk lejárt, eljő bennünket igazságosan ítélni. Igen, a mi kegyelmi időnknek egyszer vége lesz! Mi most még megtérhetünk, még kérhetjük az Isten megbocsátó kegyelmét, de nem tudjuk, hogy talán már holnap nem lesz-e késő? A mi kegyelmi időnk elmúlása nem érhet bennünket igazságtalanul, mert Isten mindig figyelmeztetett bennünket arra, hogy térjünk meg, míg nem késő. Ő Jeruzsálem kegyelmi idejének a lejártát is megjövendölte még akkor, mikor Vespasianus és Titus még nem is éltek. /Ezek kezétől pusztult el Jeruzsálem, de az Úr akaratából./ Az Úr sokszor figyelmeztette Jeruzsálemet, hogy térjen meg, mert ítélő haragjában elpusztítja, hogy kő kövön nem marad. De Jeruzsálem nem hallotta meg és nem élt a kegyelmi idővel, azért pusztult el! Még mindig beteljesedett az a szomorú ítélet, amit Isten megígért, ha kegyelmi időnkkel nem élve, elmulasztjuk a megtérés alkalmát. Ma még tart az Úrnak kedves esztendeje, ma még megtérhetünk, de ki tudja, talán már holnap eljő számunkra az Úr haragjának és ítéletének napja, amikor minden késő lesz! Minden diakonissza hirdesse, hogy elmúlik az Úr kedves esztendeje, eljő az ítélet ideje, térjünk meg, míg lehet!

Van egy harmadik területe is a bizonyágtevésnek, mely bennünket arra kötelez: Hirdessük az Úr vigasztalását! Erre int bennünket: „...*megvigasztaljak minden gyászolót; Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nekik ékességet a hamu helyett, örömet kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyet...*” /2-3. versek/. Már egy alkalommal éppen Ézsaiás könyvének egy másik fejezetével kapcsolatosan beszéltünk arról, hogy milyen nagyon nehéz feladat másokat vigasztalni. De bármilyen nehéz, mert a fájdalomtól gyötört ember nagyon nehezen fogadja be a vigasztalást, nekünk vigasztalnunk kell, mert erre kötelez bennünket az Úr! Hirdetnünk kell, hogy minden ember számára van vigasztalás az Úrnál, aki mindenkit megvigasztal, felmagasztal, ha annak eljött az ideje. Hirdesse minden diakonissza, a nehézségek ellenére, hogy az Úr, vigasztaló Isten!

Beszéltünk arról, hogy nemcsak szóval, tehát beszéddel való szolgálatot kér és kíván tőlünk az Úr, hanem azt akarja, hogy tanítványai cselekedettel is szolgáljanak neki. „*Beköszem a megtört szívűeket, ...megkötözötteket megoldjak... adjak nekik ékességet a hamu helyett...*”. Ezek mind-mind nem egyebek, mint a szeretet szolgálatai! Nekünk végezni kell a szeretet szolgálatait azok között, akik között élünk és elsősorban társaink között. Az az Úr kívánja ezt

így tőlünk, aki nem tartotta hozzá méltatlannak, hogy az utolsó vacsora alkalmával, lehajoljon és megmossa a tanítványok lábát! Példát mutató Úr kívánja minden nővértől, szolgáljon mindenkinek, de elsősorban nővértársainak!

2. Most nézzük azt a második nagy programkérdést, hogy milyen erővel akarta az Úr és milyen erővel tudjuk mi elvégezni azt a nehéz szolgálatot, azt a súlyos programot, amit elvállaltunk? Mindenekelőtt kell, hogy tudjuk, a magunk erejével soha nem lennénk képesek a Krisztus által kidolgozott programot végrehajtani. A magunk erejével soha! Ez kell, hogy már az első pillanatban világossá váljon előttünk. Aki azonban ennek ellenére a maga erejével akar boldogulni, az készüljön el arra, hogy szégyenteljes kudarcokat fog vallani. Mi csak az Úr Lelkével tudjuk mindazt megcselekedni, mit tanítványaitól vár az Úr. Mindjárt ezzel kezdődik ez a fejezet: „Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr...”. Tehát csak a Szentlelek erejével! Semmire nincsen olyan nagy szüksége az Isten gyermekeinek, minthogy Szentlelket kapjanak tőle. Nincsen egyetlen diakonissza sem, akinek nem az a legnagyobb szükséglete, hogy az Isten Lelke legyen rajta. Milyen csodálatos nagy követelés ez, s milyen csodálatos nagy vigasztalás ez! Hiába van egy nővéren diakonissza ruha, hiába végzi munkáját külsőleg a legnagyobb hűséggel, hiába vannak munkájának látszólag eredményei, ha nincsen rajta az Úrnak lelke, azok nem mellette, hanem ellene fognak majd tanúskodni, s az Úr kijelenti: Nem ismerlek téged. Nagy biztatás is a mi számunkra az, hogy az Úrnak Lelkével minden munka elvégzésére képesek vagyunk, mert az Úrnak Lelkét mindenki megkapja, aki az Úrtól azt kéri! „Aki kér, mind kap...”

Minden diakonissza, akit még meg nem szentelt az Úrnak Lelke: rossz diakonissza! És a rossz diakonissza nem mentheti magát azzal, hogy én nem kaptam az Úrnak Lelkét! Nem kapta, de azért nem, mert nem is kérte. Jakab apostol is levelében világosan rámutat erre, mikor híveinek szemrehányást tesz: „Nem kaptatok Szentlelket, mert nem is kértétek.” Diakonissza számára nem mentség, hogy: nem tudom megállni helyemet, mert nem kaptam Szentlelket! Kérjen, s aki kér, az kap!

A következő, amivel erőt ad nekünk az Isten programunk elvégzésére: a hivatás kenete! „... mert fölkent engem az Úr...”. A diakonisszát munkájának elvégzésében nagyon erősíti hivatástudata, ha érzi és tudja, hogy engem az Úr állított ide, s az Úr kívánja tőlem, hogy ezt vagy azt a munkát elvégezzem! Akkor mikor legutoljára a diakonissza hivatástudatáról és annak bizonyosságáról beszéltünk, akkor bővebben is foglalkoztunk ezzel. Most csak annyit jegyzünk meg, minden diakonisszának kell, hogy legyen hivatástudata, vagyis világosan kell éreznie, hogy nem én akartam diakonissza lenni, hanem engem az Isten hívott el és akart szolgálóleányául! Nem én tolokodtam szolgálni neki, hanem születésemtől kezdve nekem ez a küldetésem! Bárcsak minden diakonissza érezné: Engem az Úr hívott el, és kent fel a diakonissza hivatás kenetével!

A 10. versben arról van szó: „... mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.” Engedje minden diakonissza, hogy az Úr öltöztesse fel őt, és vegye körül az ő igazságosságával. A diakonissza engedje, hogy az Úr dolgozzon rajta, alakítsa és öltöztesse olyanná és olyanba, amint Ő akarja. Mint a kovács alakítja és formálja tűzben és kalapáccsal a vasat, úgy alakít és formál bennünket is az Úr. Engedje minden diakonissza, hogy formálja őt az Úr!

A 11. vers alázatosságra int minden diakonisszát! Belőlünk minden jó, minden nemes úgy nő ki, az Isten Lelke sarjassza ki belőlünk, mint a földből a fűvet. Nekünk éppen azért nem

szabad azt gondolni, erre vagy arra magamtól vagyok képes. Nem én vagyok rá képes, hanem az Isten kegyelme tesz engem képessé. Indítson ez minden diakonisszát alázatra!

3. A harmadik, tehát utolsó nagy kérdés, melyre ebből a fejezetből feleletet kapunk: Mi mindezért a jutalom? Mi a diakonissza jutalom? A diakonissza nem jutalomért szolgál! Igen, aki azért szolgál, az nem kap jutalmat, de aki nem azért szolgál, az kap jutalmat! Van ebben valami sajátságos ellentmondás. De így van, aki nem keresi, nem várja, azt körülveszi az Isten jutalmazó szeretete. Ezt mutatják nekünk bibliai helyek. Például a talentumokról szóló példázat, mikor az Úr azt mondja: „*kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután...*” (Mt 25,21). A gírákról szóló példázat ugyanezt mutatja. A római levélben is azt mondja az apostol, hogy megfizet az Úr mindenkinek az ő cselekedete szerint... Tehát van jutalma a diakonisszának, de ő arra nem tarthat igényt. Azt kapja, nem azért, mert megérdemli, ha így volna, nem jutalom, hanem bér volna. Minden nővér, aki nem vár jutalmat, az kap jutalmat Istentől!

Mi lesz a jutalom? Azt megmondja nekünk a 6. vers: „*Ti pedig az Úr papjainak hívattatok, Isteniünk szolgálóinak nevezettek...*”. Kell-e ennél magasabb kitüntetés, minthogy bennünket az Úr papjainak fognak nevezni? Az Úr papjainak fogunk nevezetni, ez olyan nagy kitüntetés, hogy ha valakit kineveznek titkos tanácsossá, nem ér fel vele!

Akkor mikor Jézus felolvasta a lehúzott tekercsből Ézsaiás 61. fejezetének két első versét, azt mondotta: „*Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra*” (Lk 4,21). Vajon, elmondhatjuk-e mi, hogy beteljesedett rajtunk az írás, hogy ma teljesedett be és mi rajtunk teljesedett be?

Ámen.